

Ax ax! édes barátom, e „te medvéid“ nyomonak engem, nem csak éjjelenre, de nappalokra is! Mint medve roharkodik rajtam ax unalom és hypochondria, vagy mi: elég ax hozzá, igen károsalan ember lettem.

A „ma korám jóix, holnap aljietta“ féle rúd egyébiránt nem annyira nyomja delhismereve, hirt se erre talival — fogért fog — fizetted vissza. Igar, hogy én nem nyíjt, hanem lassúvá kézelmet, de már rége cholera sem volt tavaly nyáron. Ixán meg, ha igarat kell mondani, talán nem is annyira én fizetem akkor, minis Miksa, ki igen nyugtalan volt családja felől.

Pozsáknyevésbe nem jöt jégveszt föl, hogy febr. 11-én irtál hozzá. Ax márt. 10. én történt: s ez már nagy különbség! Nem csoda, ha még nem kaphattad válatom. Igarán tudarság, hogy így elkerüld: de ha nyomba nem válatrolhatok, rendszeren így fogtam járni. Legjobb addig ünni a vasat míg meleg. Mofe nem hagyom meghilni.

Mofe látom csak az nekem súlyosságát: commissio és pedig női commissio is volt a levelben! Mofa culpa, uca marina culpa. Ha axon tiszult közget még mofa is érdelli megadni, tehát megírom. Kálcsa Balázs, ki a fennadalmában is nagy volt, igen is Körösön lakik. Birakos isseu és garbalkodik. A kegyelmi kény által vissza nyere ragyará, e mellett bányjáról is örökölt. Még nöteleu.

Többi panzjára alsőbbi levelidre sincs mit vála, xolhi: arhas hitesően te is elfeledted már. Az erdőnyi Almanachban kijöte vesfides is oly kevéne láttam, mind magis ez almanachot. En nem küldtem bele semmit — mere nem volt semmi.

É mofa új levelében nemnyíró „parancrolati“, Das illő hódolattal fogadom. Telerül

Ad I^{um} Ax ellenbivalatot véjeu körösön

(Ad 2um „az arany híresés teljesítési“ — Janu praefisum est.)

2. szám
Ad 3um "mint csinálom szép fekete tintámat"
ha ez, a uival irok, nap fekete tinta, és laeri,
fiacu csinálra a fekete gummi-galtes speciálból.
De én víróval kalitom, egye el a feje, s neu is
hiszem, hogy ez látnad volna s dícsőreid mála. A
mely tintával pedig ez előtt ittem, annak recipéje
im ez: "Vegy öt garast. Ittem egy 1/4 itmes üveget.
Küldd el mindkettőt Esser királyhoz a körösi patikus"
hoz. Kéj öt garas, és sentsit, s habebis, lest.

Ad 4um A trauriakat előbbi levelű folyóan
is már köjintőttem, s aról segéd 2^{uo}. Most megint
nem mullatom el, ha neglatom őket.

Ad 5um Tanácsaitaim jót emlétemet rólad, s vi.
nem indírtelen. Varga most önkkel nem volt Kovács vár,
gárol. De én voltam Szalmán, uti töltöttem a vaca,
tiót.

Ellenbírálódra úrve, széfan kívül, kövönön ad.
Féltem, hogy Erdélyi megnaharsols rá a levelére, melyet
akkor horra jobbiten, kello meggondolai néltül irrand
volt. De oly kis kerümenet találtam némely gúncraít,
hogy nem állhatam meg, hogy ne válasszolgat rájót. Ha
az mondta volna, hogy az egen Aranyhísvoria mešovici,
s a's: elhaltatam volna róle, mert egy idő óta igen
keveset bírom teherigembem. De miiket aron arad fel,
hogy a neyyer jámbusban nem a másodit láb után van
a caefura, midin a jámbus chorambusmat scaudája
s karagvike, hogy rórnul is ki: lehesen volt elhalt,
gasuon. O' mekem jobate válapolt: in neu gárol,
tam, hogy neherrel. Ha ebben csalatkozam, annát inkább
örülök. Mondd meg se Erdélyinek, hogy én most is oly
melegen gondolt ő rá, mint akáruikoz. Hogy nem é,
rot, az nem elredvestenedés, neu mintha leverleném
a mel'ránylást. Jót sokallom. Sotallom, mert alig va,
gyot többé as az ember, ki ily nagy reményelett
bevalthasak. Fuimus — az, a mi éi mennyi lehet
küink. — Egyébíránz éprevétekeidet keljisen ofrtam,
nalam is körsülkelül aról merüllet fel az Erdélyi
kriticája vlrastával. —

Petőfi mellett iri érre vételeid is helyesek. Gal hogy
én nem emlékszem más a Pulyky bírálatára. Oly kevésé
volnam még akkor irodalmi ember, hogy az se tudom,
olvasnam-e valaha, vagy sem. Magis Petőfi akkor is
mersem meg, mikor már megalapított neve volt. Ab-ban
ha jól emlékszem. Addig, ha láttam sőt egy kis dalt,
az rám sűrű olyan volt, mint akárcik. Kevésé ismer,
sem az irodalmi életem. Egyébiránt, mostani emlékem
Petőfi névvel képeim, metaforáid seb. Gal ugyan nem
sarron valami „echt” - dolognak. „Ha kedvesnek magva
volna” - etc. Szágyonok képek, talán mere én más
hideg vagyok. Végtelen gaidagiág az övé, - de a világ,
néhány föld gyomok is öröki hok, - a világad folyam
nem mens az izapból.

Olvasnam, hogy Miksa Pasaken járt: mingyár képelem
hogy tess hadd-el hadd. Szeretem volna ott lenni. Miksa a
nyáron megint erőteset, manjok korra, tölszem ott a
füntidő: de egy az, hogy már ő követeték engem
meglátogatni, más az, hogy élvezetlen skalsára lillet
mennem a rokonokat magd kiengesztelni oly korra
távolteiert: ház bir én nem menek Jönörbe. Harajó
ve vártam levelet (ő volt az adó): csak nem jó! csak
nem jó. Egykes nem vértatam, irtam neki. Semmi vá,
lax. Megint irtam. Erre jött válasz, hogy fia meghalt.
Terümpesem irtam neki rögtin, - az se tudom mit.
Bígyattal se mersem. Akóta ismél halgat, nem
tudom, hogy vannak. Jélek, ahogy újabb esapí is et,
je Miskar.

Megriapvoodot bajaidat Jivencuból sajnálam.
De furca, hogy te mindig külerörkaloól jenuvok. Egykes
a origanykerébbeu tövik el lábaid, máskor orimatórés
kinon, megint egy kapu xusra önné újvoodat. Vele,
hogy nem ülsz jepen a lalyha mellett, mint én,
Bexreg! az én traja bövön oly finon, oly gyenge,
mint a beárasott kofjót, de oly penyhinde is.
Nekem aron réremmel van bajom, melyről a hal bünt,
hödit - és ez magy baj. Öröln fej ei fül Xugás!!

Sározi albuma talán már majd megjelenik — íjés.
re. Ő laute és Pesten, a mine hallom. (Nehogy a laute
nős Lautek olvad). Albumát igen dicserik — majd meg-
látjuk. Kerne van az én — utolsó vereséi.

Mert hát, íder barátom, hiába olvastam az a lapokból,
hogy én ezt meg ezt csinálom, — ezt meg ezt beügersem,
aból egy berü, de egy berü sincs igaz. A dolgot úgy
áll, hogy egyik másik pesti író leveleket körökre, és
addig unprot, míg olvastok aeli valaminek régiebb köre,
dekeimből. Ez elmondja Pesten, a másik meghaltja, a
harmadik mit told is kora, s így végre a hírbarangar
fülébe jut, az pedig kap rajta a kürtöli. De bár mily
revesreger helyes ez ránk nére, ez hírem meg az.
versiger, b volna, ha forma szerint elennyilatkozást
írnat, s illeakolnám lapokban, hogy nem való, ucu
igaz! — Így csak hagyom a világot, hadd fogjon
kezeü leveben — megfordom úgy olvasni nevenel,
mint ha nem is én rólam, de egy harundikról bekel.
neuel. — Anyi igaz, hogy az a magasztala egyen,
ség — nem én vagyok többé. — Ez is baj! nem csak
a mi röl se panaszkodol. —

Nem tudom, rövid vagy hosszú levél gyuanánt
remed-e ez, de skennese, nem írok többet,
mert ennyi is kifárasztott! Fogadd tehát barát,
ságom mindenestül nyilatkozványát s legpívesb
ölelésemet!

Joannes sine Terra

(ki nem solá Terra teend
sine Joanne.)